

Arrest

nr. 247 609 van 18 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KEULENEER
Verenigingstraat 28
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEMMENS, die *loco* advocaat F. KEULENEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Cotonou (Benin) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf). Op 2 april 2009 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

Op 17 juli 2009 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Sinds 23 juli 2010 wordt het verblijf van de verzoeker jaarlijks verlengd voor de duur van één jaar en dit tot 17 juli 2017.

Op 10 januari 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 31 januari 2017 wordt de machtiging tot verblijf toegestaan.

Op 8 februari 2018 richt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een schrijven aan de burgemeester van Leuven waarin wordt meegedeeld dat het verblijf van de verzoeker verlengd wordt voor één jaar, namelijk tot 14 februari 2019.

Op 1 maart 2019 richt de gemachtigde van de toenmalige bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een schrijven aan de burgemeester van Leuven waarin wordt meegedeeld dat het verblijf van de verzoeker verlengd wordt voor één jaar, namelijk tot 14 februari 2020.

Op 29 januari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene bij de stad Leuven. Op diezelfde dag maken de diensten van de stad Leuven deze aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 februari 2020 sturen de diensten van de stad Leuven een e-mailbericht naar "LV Opvolging" (een onderdeel van de Dienst Vreemdelingenzaken) met een bijkomende stuk dat door de verzoeker werd voorgelegd.

Op 13 februari 2020 richt de gemachtigde een schrijven aan de burgemeester van Leuven waarin wordt meegedeeld dat het verblijf van de verzoeker verlengd wordt voor één jaar, namelijk tot 14 februari 2021.

Op 28 februari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17). Dit is de bestreden beslissing, die op 18 augustus 2020 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Gelet op artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 29/01/2020

door D. M. (...)

geboren te B. (...) op (...)

van Benin nationaliteit.

is verworpen

REDEN VAN DE BESLISSING

gebrek aan stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen

Aangezien betrokkene verklaart geen inkomsten te hebben kan hij ook geen bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorleggen De aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig kan om die reden niet worden toegestaan

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 28 september 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om een nota en het administratief dossier in te dienen was 6 oktober 2020.

Er werd geen nota ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 15bis, § 3 van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1) Art. 15bis, § 3 Vw

8. De bestreden beslissing stelt, als motivering voor het verwerpen van de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene, dat de voorwaarde tot het bewijzen van het beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet vervuld is “aangezien betrokkene verklaart geen inkomsten te hebben” en dus “geen bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen [kan] voorleggen” (stuk 1a).

De bestreden beslissing werd bijgevolg genomen met schending van art. 15bis, § 3 Vw., aangezien verzoeker wel degelijk een bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft voorgelegd.

9. Verzoeker maakte immers op 3 februari 2020 een bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen over aan de stad Leuven (stuk 3) die dit bewijs dezelfde dag overmaakte aan DVZ (stuk 4), als bijkomend stuk bij de aanvraag van 29 januari 2020. In dit bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen verklaart dhr. W. J. (...), Provinciaal Overste van de Paters Augustijnen het volgende (stuk 3):

Hierbij verklaar ik, ondergetekende, W. J. (...), Provinciaal Overste van de Orde van de Paters Augustijnen, Belgische Provincie, en voorzitter van de vzw Paters Augustijnen dat de Orde van de Paters Augustijnen, via de vzw Paters Augustijnen, waarborgt dat dhr. M. D. V. (...) steeds over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, in de zin van art. 15 e.v. Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), zal beschikken.

Als Pater Augustijn maakt dhr. D. (...) immers deel uit van de katholieke kloosterorde “Orde van Paters Augustijnen”. De Orde van Paters Augustijnen verzekert aan alle paters Augustijnen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, en dus ook aan dhr. D. (...). Voor de paters in België gebeurt dit via de vzw Paters Augustijnen.

Deze stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen komen overeen met het door de wet vereiste minimumbedrag van 855 EUR, en dhr. D. (...) zal steeds over meer bestaansmiddelen kunnen beschikken wanneer de omstandigheden dit vereisen, zoals geldt voor elke pater Augustijn.

10. Dergelijk bewijs voldoet aan de voorwaarden van art. 15bis, § 3, eerste lid Vw. dat bepaalt:

“De vreemdeling, bedoeld bij § 1, moet bewijzen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijn laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en dat hij een ziektekostenverzekering heeft die de risico's in België dekt.”

De bestaansmiddelen omschreven in het eerste lid moeten ten minste gelijk zijn aan het inkomstenniveau beneden hetwelk sociale bijstand kan worden toegekend. Bij het beoordelen van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen, gelet op de criteria omschreven in het tweede lid.”

Krachtens art. 3 van het Koninklijk besluit (KB) van 22 juli 2008¹ bedraagt het in het derde lid bedoelde (geïndexeerde) minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen thans 855 EUR, wat de Provinciale Overste van de paters Augustijnen alleszins waarborgt als bestaansmiddelen aan verzoeker, en meer voor zover nodig.

11. Uit de voorbereidende werken van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de 'Vreemdelingenwet', dat art. 15bis in deze wet invoerde, blijkt dat de voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen uit art. 15bis, § 3 eerste lid Vw. inhoudt "dat deze stabiel, regelmatig en voldoende moeten zijn om heel het gezin te onderhouden zonder op sociale bijstand een beroep te moeten doen. Verder wordt er in deze voorbereidende werken gesteld dat "overeenkomstig artikel 5, lid 1, a, van de Richtlijn zullen deze inkomsten worden geëvalueerd naar aard en regelmatigheid."² (zie ook RVV, 20 februari 2018, nr. 199.957). Art. 15bis Vw. is immers een omzetting van de voorwaarden met betrekking tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene in een lidstaat zoals bepaald in art. 5 van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.

Afgezien het voornoemde vereiste minimumbedrag, zoals bepaald in art. 3 van het KB van 22 juli 2008 wordt het begrip stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet verder wettelijk omschreven.

12. Verzoeker wijst verder op een arrest van het Europees Hof van Justitie (EHJ) van 3 oktober 2019³ waarin het EHJ ondermeer een prejudiciële vraag van de RVV beantwoordt. De RVV vroeg meer bepaald of "artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat met de in deze bepaling genoemde „inkomsten" uitsluitend „eigen inkomsten" van de aanvrager worden bedoeld of dat dit begrip ook andere soorten inkomsten"⁴ omvat, aangezien de voorwaarde tot het bewijzen van bestaansmiddelen zoals voorzien in art. 15bis, § 3 Vw. voortvloeit uit de omzetting van deze richtlijn.

Het EHJ antwoordt als volgt:

"Inkomsten die afkomstig zijn van een derde of een familielid van de aanvrager worden door artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 dus niet uitgesloten, mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn.(...) Gelet op een en ander moet op de vragen worden geantwoord dat artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende." (eigen nadruk).

Hieruit volgt dat een aanvrager die, zoals verzoeker, aantoont dat hij via een derde sowieso over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van art. 15bis, § 3 Vw., beschikt, aan deze voorwaarde van bestaansmiddelen voldoet.

13. Verzoeker heeft dan ook wel degelijk bewezen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Zoals verzoeker reeds voorafgaand aan zijn aanvraag meedeelde aan DVZ, in een schrijven van 18 december 2019 (stuk 5), is verzoeker immers sedert jaren pater bij de congregatie Paters Augustijnen, en is hij lid van de kloostergemeenschap te (...). In dit schrijven wordt DVZ ook gewezen op het volgende:

"Ook dient benadrukt te worden dat de religieuze roeping van dhr. D. (...) als Pater Augustijn van een duurzame aard is. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat hij begin november 2019 verkozen werd als "eerste definitor" van de Orde van de Paters Augustijnen in België. Dit houdt in dat hij, in kerkrechtelijke zin, het belangrijkste lid is van het dagelijks bestuur van de Orde in België na de Provinciale Overste, pater W. J. (...)."

Bij dit schrijven werd de hoger aangehaalde verklaring van de Provinciale Overste, pater W. J. (...), van 16 december 2019 gevoegd (stuk 2) die de belangrijke rol van verzoeker bij de kloostergemeenschap te Heverlee bevestigt.

14. Binnen de kloostergemeenschap heeft elke kloosterling zijn eigen taken en dragen zij bij aan het kloosterleven. Binnen een kloostergemeenschap komt alles toe aan de kloostergemeenschap. Alles wat

een kloosterling zoals verzoeker verwerft, wordt collectieve eigendom van alle leden van de kloostergemeenschap teneinde het gemeenschappelijk religieus doel te verwezenlijken. Ook wanneer een lid van de kloostergemeenschap geen inkomsten uit bijvoorbeeld arbeid haalt, worden zijn bestaansmiddelen gewaarborgd, terwijl hij op zijn eigen manier, zoals opgedragen door zijn overste, bijdraagt aan het religieuze doel van de kloostergemeenschap.

Dit alles werd nogmaals bevestigd door de Provinciale Overste, W. J. (...), in het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van 30 januari 2020 (stuk 3). Er wordt benadrukt dat verzoeker, als pater Augustijn, steeds van de nodige bestaansmiddelen voorzien zal worden, zoals het geval is voor elke pater Augustijn.

Verzoeker verkeert dus in een veeleer bijzondere individuele situatie.

15. Dergelijk bewijs dat aantoont dat verzoeker via een derde, meer bepaald zijn kloostergemeenschap, sowieso over de nodige bestaansmiddelen zal beschikken, voldoet wel degelijk aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals ook volgt uit de rechtspraak van het EHJ. Alleen al om deze redenen schendt de bestreden beslissing art. 15bis, § 3 Vw.

2) De materiële motiveringsplicht

16. Dat de bestreden beslissing onwettig is, blijkt eveneens uit de samenlezing van art. 15bis, § 3 Vw. met de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RVV 5 maart 2020, nr. 233.626).

17. De bestreden beslissing steunt niet op deugdelijke motieven waardoor onterecht wordt besloten dat de voorwaarden tot het beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet vervuld is.

DVZ beperkt zich bij het motiveren van de bestreden beslissing immers tot de mededeling dat “betrokkene verklaart geen inkomsten te hebben ” en daardoor “geen bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen [kan] voorleggen”.

18. Nochtans heeft verzoeker wel degelijk een bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorgelegd (stuk 3), zijnde de verklaring van zijn Provinciale Overste die de enigszins bijzondere situatie van verzoeker, als lid van een kloosterorde, toelicht. Ook in een schrijven van 18 december 2019 wordt deze bijzondere situatie al een eerste maal toegelicht (stuk 5).

19. DVZ gaat in de bestreden beslissing op geen enkele manier in op dit bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, noch wordt ingegaan op de bijzondere situatie van verzoeker.

De motivering dat verzoeker verklaart geen inkomsten te hebben en geen bewijzen van bestaansmiddelen kan voorleggen is dan ook feitelijk onjuist. Meer nog, het bewijs dat verzoeker bij bracht wordt manifest genegeerd. DVZ gaat op geen enkele manier in op het feit dat verzoeker via zijn kloostergemeenschap sowieso over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zoals ook de voorbije jaren altijd het geval geweest is.

In dit opzicht herhaalt verzoeker dat dit bewijs op 3 februari 2020 werd ingediend bij de Stad Leuven, die bevestigt dit te hebben overgemaakt (stukken 3 en 4).

20. Met de motivering van de bestreden beslissing wordt dan ook niet verantwoord waarom DVZ tot de beslissing is gekomen dat aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, bepaald in art. 15bis, § 3 Vw., niet voldaan werd. De door DVZ aangewendde motivering van de bestreden beslissing is klaarblijkelijk onverenigbaar met de elementen uit het dossier van verzoeker.

3) Het zorgvuldigheidsbeginsel

21. Tot slot blijkt eveneens dat de bestreden beslissing genomen werd met schending art. 15bis, § 3 Vw. wanneer deze in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel wordt gelezen.

22. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur, in casu DVZ, zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RVV 5 maart 2020, nr. 233.626).

Ook in het reeds aangehaalde arrest van het EHV van 3 oktober 2019 stelt het EHV overigens dat het oordeel omtrent het al dan niet voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen genomen wordt "rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager "

23. De motivering van de bestreden beslissing bestaat uit slechts één zin, en er wordt op geen enkele manier ingegaan op de individuele situatie van verzoeker, die nochtans blijkt uit het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen (stuk 3) en ook werd aangehaald in het schrijven aan DVZ van 18 december 2019 en de daarbij gevoegde verklaring van de Provinciale Overste van verzoeker (stukken 5 en 2).

Het is derhalve duidelijk dat DVZ op geen enkele manier zorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. De individuele situatie van verzoeker, alsook de stukken die hij bij zijn dossier liet voegen, werden genegeerd.

4) Besluit

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het annulatieberoep van verzoeker gegrond is.

De bestreden beslissing schendt art. 15bis § 3 Vw., gelezen in samenhang met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op DVZ van toepassing zijn bij het nemen van een beslissing over het toekennen van het statuut van langdurig ingezetene. Er zijn verscheidene elementen in het dossier die met de beslissing onverenigbaar zijn. DVZ lijkt bij het nemen van de bestreden beslissing zelfs te zijn uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 15bis, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° (...)

§ 2. (...)

§ 3. De vreemdeling, bedoeld bij § 1, moet bewijzen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en dat hij een ziektekostenverzekering heeft die de risico's in België dekt.

De bestaansmiddelen omschreven in het eerste lid moeten ten minste gelijk zijn aan het inkomstenniveau beneden hetwelk sociale bijstand kan worden toegekend. Bij het beoordelen van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen, gelet op de criteria omschreven in het tweede lid.

§ 4 (...)

De verzoeker voert aan dat hij in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet wel degelijk een bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“gebrek aan stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen

Aangezien betrokkene verklaart geen inkomsten te hebben kan hij ook geen bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorleggen De aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig kan om die reden niet worden toegestaan”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 29 januari 2020 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene. De verzoeker werd in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs (bijlage 16bis).

In een e-mailbericht van 29 januari 2020 van verzoekers raadsman wordt aan de diensten van de stad Leuven gemeld dat de ‘verbintenis tot tenlasteneming’ die de verzoeker aanvankelijk op 29 januari 2020 bij de stad Leuven had voorgelegd om aan te tonen dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, niet werd aanvaard door de stad Leuven en niet werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In datzelfde e-mailbericht meldt verzoekers raadsman dat de vzw Paters Augustijnen een nieuwe verklaring zal opstellen waarin zij zal garanderen dat de verzoeker, als pater Augustijn, steeds van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zal voorzien worden, die minstens overeen zullen komen met een bedrag van 825 euro, en meer indien eender welke omstandigheid dit vereist. Verzoekers raadsman stelt vervolgens de vraag of dit nieuwe stuk rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden opgestuurd, dan wel aan de diensten van de stad Leuven. De dienst niet-Belgen van de stad Leuven antwoordde hem op 30 januari 2020 dat de verzoeker dit stuk in persoon diende te overhandigen op deze dienst (zie inventaris verzoekschrift, stuk 4).

De verzoeker betoogt dat hij op 3 februari 2020 aan de stad Leuven een bijkomende stuk als aanvulling op zijn aanvraag heeft overhandigd (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3). De verzoeker brengt tevens een e-mailbericht van de dienst niet-Belgen van de stad Leuven van 10 september 2020 bij waarin deze dienst bevestigt dat zij het bewijs, dat de verzoeker op 3 februari 2020 heeft overgemaakt, nog dezelfde dag naar de Dienst Vreemdelingenzaken hebben doorgestuurd (zie inventaris verzoekschrift, stuk 4). Dit bijkomend bewijs betreft een verklaring van 31 januari 2020 van de Provinciaal Overste Orde van Augustijnen België waarin wordt uiteengezet dat de verzoeker via de vzw Paters Augustijnen steeds over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zal beschikken, die overeen komen met het vereiste minimumbedrag van 855 euro, en dat de verzoeker steeds over meer bestaansmiddelen zal

kunnen beschikken wanneer de omstandigheden dit vereisen. In deze verklaring wordt tevens uiteengezet dat de verzoeker als Pater Augustijn deel uitmaakt van de katholieke kloosterorde “*Orde van Paters Augustijnen*” en dat deze Orde aan alle paters stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen verzekert, hetgeen voor de paters in België gebeurt via de vzw Paters Augustijnen.

Het betoog van de verzoeker vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een e-mailbericht van 3 februari 2020 van de dienst niet-Belgen van de stad Leuven naar “*LV Opvolging*” (een onderdeel van de Dienst Vreemdelingenzaken) alsook de met dit e-mailbericht overgemaakte verklaring van de Provinciaal Overste Orde van Augustijnen België van 31 januari 2020.

Hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de voormelde verklaring van de Provinciaal Overste Orde van Augustijnen België van 31 januari 2020, blijkt uit niets dat de verweerder dit stuk daadwerkelijk in rekening heeft genomen.

Bovendien kan de verzoeker ook worden bijgetreden waar hij aanvoert dat artikel 15bis, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn 2003/109/EG) (zie: wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-07, nr. 2845/001, 26). Voor de interpretatie van artikel 15bis, § 3 van de Vreemdelingenwet verwijst de verzoeker ook dienstig naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak X. t. Belgische Staat, C-302/18, van 3 oktober 2019, waarin wordt uitgelegd dat “(a)rtikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen (...) aldus (moet) worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende”. Aangezien artikel 15bis, §3, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform moet worden toegepast, kan de loutere vaststelling dat de verzoeker geen persoonlijke inkomsten heeft, de weigeringsbeslissing niet schragen en dient de verweerder wel degelijk concreet in te gaan op de verklaring van de Provinciaal Overste Orde van Augustijnen België van 31 januari 2020.

Het determinerend weigeringsmotief dat de verzoeker verklaart geen inkomsten te hebben, zodat hij ook geen bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kan voorleggen, getuigt derhalve niet van een zorgvuldige en deugdelijke beoordeling van de voorgelegde stukken. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 15bis, § 3 van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond.

Hoger onder punt 2.1. werd reeds uiteengezet dat de verweerder geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,